

wanneer zij 't, na een kleine wrijving van gedachten, eens waren geworden? Lag in dat danken niet het besef van zijn opoffering; lag in het besef van zijn opoffering niet de erkenning van haar schuld en moest die schuld niet erg groot al zijn, indien zij er door gedwongen werd zijn offer toch aan te nemen?

O, het hinderde hem vreeselijk, dat hij tegenwoordig alles zoo uitploos en venijn zoog uit de onbeteekenendste handelingen; maar van Emma's eenvoudigste daden drong zich telkens een ongunstige uitlegging van zelve en met geweld aan hem op.

En dus had zijn groot blijk van vertrouwen den indruk niet gemaakt, waarvan hij zich zooveel had voorgesteld!

Zij was hem niet om den hals gevallen; zij had geen vergiffenis gevraagd. Bitter, afschuwelijk bitter stemde deze gedachte.

De band van het huwelijk had niet verhinderd, dat haar verstand en haar hart geheel overweldigd waren en bleven door haar gevoel voor . . . dien andere.

En dan die woorden: „alles komt zoo anders uit . . . er is iets niet goed . . . — zeker is 't niet goed, zooals 't is?”

Was zijn behandeling van dien aard geweest, dat zij zóó slecht over het leven moest denken?

Zeldzaam lang was Blank dien avond, met het hoofd op de handen geleund, als een zieke pijnlijk ineengekrompen, aan zijn schrijftafel blijven zitten.

Daarna had hij in het boudoir zijn courant gelezen en zijn grog gedronken.

Toen man en vrouw elkander koel een goeien nacht toewenschten, had geen van beiden den naam van den officier meer uitgesproken.

Pas in het ongestoorde, nachtelijke peinzen was 't den referendaris duidelijk geworden, dat, ondanks zijn belofte en ondanks Emma's brief, hij Siria niet onder zijn dak kon opnemen.

Neen, neen; het ging niet; het mocht niet; het kon niet!

Hij zou krankzinnig worden op zijn ministerie, als hij zich voorstelde, dat die man en tête à tête met Emma t'huis zat! Hij zou tot de onzinnigste grofheden in staat raken, als hij hem 's morgens, aan tafel en 's avonds tegenover zich zag!

Het was onmogelijk, volkomen onmogelijk! Hij *moest* zijn belofte breken! . . . Wist hij maar hoe. —

Met wilde en zware slagen dreef zijn hart hem het bloed naar de hersenen en zijn phantasie, tot een koortsachtige werkzaamheid geprikkeld, smeedde de ongerijmdste plannen, die telkens weer oplostten in een chaos van door-eenwarrelende gedachten. Zijn hoofd was zeldzaam helder en toch viel 't hem moeielijk zijn aandacht op één punt gevestigd te houden. Hij zon op een reis, op ziek-worden, op een onderste-boven-halen van zijn huis voor noodzakelijke herstellingen, op het uitlokken van standjes met de meiden om gebrek aan bediening te kunnen voorwenden! En, nadat hij de dwaasheid van al